

stad, Provinsbyer og Landkommuner af en Indkomst paa henholdsvis 1 345, 854 og 1 252 Mill. Kr., saaledes at den mindste gennemsnitlige Indkomst pr. Individ blev beskattet med langt den største gennemsnitlige Procentsats. Men Fjernelsen af denne Urimelighed og den nødvendige Reduktion af det samlede kommunale Skattetryk burde tilvejebringes ved *Statens Overtagelse af en Række kommunale Udgifter*, først og fremmest saadanne, hvorpaa Kommunerne har liden eller ingen Indflydelse, og ved at søge *Dækning gennem en ny*, til Formaalet tillempet *Statsindkomstskat* samt ved *Fjernelse af den i Forsorgsloven omhandlede Refusionspulje*. Vel formindskedes nu Omfanget af denne Pulje, men der indførtes samtidig en ny, hvis Oprettelse kun kunde tjene til at øge den skattemæssige Forvirring og paa ny højne det kommunale Udgiftsniveau gennem den Formindskelse af Ansvarsfølelsen og dermed af Sparsommeligheden i den kommunale Forvaltning, som den utvivlsomt vilde foranledige i mange af Landets Kommuner.

Dernæst hævdede Venstre, at Forslaget gav den Kommunetype, som trykkes haardest af Skatter, *Landkommunerne, den mindste Lettelse* ($\frac{1}{5}$), medens Skattetrykket i Provinsbyer og Hovedstaden formindskedes med $\frac{1}{4}$, og at den nys nævnte *uretfærdige Fordeling* af Kommuneskatterne mellem de tre Kommunetyper i Hovedsagen blev *opretholdt* efter Udligningen. Dette stod i Forbindelse med, at Politidgifterne vilde forøges i Landdistrikterne, særlig efter Enhedspolitiets Gennemførelse, og at Landkommunerne fik langt den mindste Lettelse pr. Barn af Skoleudgifterne, ligesom de stadig maatte bære en ikke uvæsentlig Del af Byernes Socialudgifter.

Dertil kom, at hvis der skulde ske en Lettelse af Skattetrykket i Kommunerne og en betydende ændret Fordeling af dette de tre Kommunetyper imellem, maatte den, der havde Krav paa Lettelse af sin samlede Skattebyrde i Forhold til Indtægten og til de andre Typers Beskatning, bære en mindre Del af de nye Skatter end svarende til dens Andel i de samlede Indkomster, men dette hindredes i særlig Grad ved de nye *Ejendomsskatter*. Mindretallet betegnede disse som ganske irrationelle i den givne Forbindelse og som urimelige under Hensyn til det allerede tilstedeværende Skattetryk paa fast Ejendom. I Stedet for Lettelse i Landdistrikternes Ejendomsskatter foreslog Flertallet en stærk Forhøjelse af Grundskylden. Ogsaa Ejendomsskylden blev stærkt forøget til Trods for, at der gennem den fælleskommunale Formueskat blev lagt en ny Skat paa fast Ejendom, der i Landdistrikterne maatte føles som ganske særlig urimelig, fordi den Formue, som den faste Ejendom repræsenterer, i de allerfleste Tilfælde